Ч. 130 Четвер 12 (24) червня 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш фраковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік	зр.	2·40
на пів року	„	1·20
на чверть року	„	—·60
місячно . .	„	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	зр.	5·40
на пів року	„	2·70
на чверть року	„	1·35
місячно . .	„	—·45

Поодиноке число 3 кр.

Важне для тих,

що платять податки.

Як звістно, настануть з новим роком важні зміни в поступованю при цивільних процесах і в устрою податковім. Процесувати ся не кождий потребує, хоч і не один може бути змушений до того; але податок обовязані всі платити, на кого лиш який податок наложать. Річ ясна, що той, хто має платити податок, мусить знати, за що він платить і кілько обовязаний платити так як має при тім поступати. На то не можна і не треба спускати ся, що ось то наложать податок з гори, визначать кілько платити, а ти небоже не питай, лиш плати! Так ніхто розумний не робить. Гроші то не сьміте, котрого можна де небуть пазбирати; на них треба тяжко і гірко працювати, отже и треба конче всюди і кождої хвилі добре знати, на що їх видає ся. Коли комусь кажуть платити податок, то він повинен знати, повинен старати ся о то, щоби знав, чи справедливо наложили на него той податок і чи в такій високості, яка припадає на него. На то не треба спускати ся, що власти, котрі накладають податки, повинні самі лиш на тих і так накладати, на кого і як постановляє закон. Всякі закони хоч би й найліпші, суть ділом людий, а ті що їх укладають не можуть предвидіти всі можливі случаї. Так само і ті, що виконують закони, не можуть в кождім случаю так їх виконувати, щоби в нічім і ніколи не похибили. Виходить з того потреба, що кождий горожанин держави повинен в своїм власнім інтересі знати, які закони єго обовязують. Тим більше треба кождому податникови знати закон податковий, бо той закон важний для него не лиш на один раз, не лиш на якийсь один случай але на многі роки. Ще більша потреба того показує ся тогди, коли як тепер мають настати нові і важні зміни в оподаткованю. Власний інтерес податників вимагає того, щоби они вже завчасу приготовили ся до тої зміни, щоби завчасу познакомили ся з новим законом податковим і способом, в який той закон має бути виконуваний.

А як же мають податники познакомити ся з тим новим законом, звідки мають они то довідати ся, що сей закон постановляє, і як має він виконувати ся? — Для того хто уміє читати, се річ дуже легка і проста. У Відни видає ся у всіх мовах уживаних в нашій державі, отже також і в рускій мові „В і с т н и к з а к о н і в д е р ж а в н и х“, в котрім подають ся всі закони, які лиш бувають установлені. Вістник той обовязана предплачувати кожда громада, взглядно зверхність громадска, бо з него може як найдокладнійше довідати ся про всі законні постанови. Але так само може й кождий, хто лиш хоче, купити собі поодиноке число того вістника, в котрім містить ся потрібний для него закон державний. Ще торік видано в тім „Вістнику“ закон податковий з дня 25 жовтня 1896 о п р я м и х (безпосередних) о с о б и с т и х п о д а т к а х („Вістник законів державних“ число 220 з 1896 р. ціна сего випуску 35 кр.); тепер же в XI. випуску „Вістника зак. держ.“ ч. 35 з 1897 р. (ціна 1 зр. 7 кр.) вийшли п р и п и с и я к в и к о н у в а т и з а к о н о п р я м и х о с о б и с т и х п о д а т к а х. Сї приписи именно то річ дуже важна, бо хоч би хтось і знав новий закон податковий а не знав, як єго виконувати, той само знане закона ще мало би єму до чого придало ся.

Але ось що важне для податників і на що ми тут хочемо звернути увагу: Згаданий „Вістник законів державних“ видає ся і в р у с к і й м о в і, есть длятого легко зрозумілий для кождого письменного селянина. Вістник сей повинен бути в кождій громаді і кождий начальник громади повинен єго точно виписувати для зверхности громадскої, а коли дістане яке число, не кидати єго де на бік, не відкладати як би якийсь непотрібний папір, але пильно єго відчитувати, або коли сам неписьменний казати комусь відчитати в голос і послухати, що постановляє закон поданий в тім випуску. Тепер, коли в оподаткованю мають бути заведені важні зміни, коли лагодить ся важна зміна в поступованю при цивільних процесах, коли отже настав час переходовий, есть се тим більше важна, бо треба заздалегідь добре обзнакомити ся з тими змінами, треба вже наперед добре знати все, що і як має бути, щоби коли настане пора зміни, бути вже до неї приготовленим. П о д а т н и к и в к о ж д і й г р о м а д ї п о в и н н і д о м а г а т и с я в і д з в е р х н о с т и г р о м а д с к о ї (від ради громадскої і начальника), щоби она виписувала „Вістник зак. держ.“ в р у с к і й м о в і, читали єго і давали читати письменним людем в громаді, щоби тим способом всї податники вже завчасу могли познакомити ся з новим способом розкладаня і

44)

ГОРБАТИЙ.

(З польского — повість Иосифа Корженьовского).

(Дальше).

Єго карита стояла вже перед ґанком і коні з фільварку, що мали єго відвезти до почти були вже запряжені. Отже скоро одів ся, повитав пана Бонавентуру, що стояв на ґанку і випивши каву з старушкою, котру просив, аби поблагословила всім єго намірам, всів до брички і подаючи руку старому бурґрафови, сказав з усьмішкою:

— Будьте здорові, пане бурґрафе! Видко що вам так судило ся, мати ціле жите з горбатими до діла. Я то всьо купую, лишаю так як є і прошу вас і дальше пильнувати і стерегти всього як доси. Скажіть своїй матери і просіть єї від мене, аби до імени Станислава, яке, як менї говорила, згадує кождого дня в молитвах, долучувала ще й імя Марияна.

Сльози поплили з очий пана Бонавентури і великими каплями осідали на єго вусах, коли стояв на місци як вритий і дивив ся за повозом, що скоро зникав єму з очий.

В Келцях довершено купна. Добра були оцінені на триста пятьдесять тисячів золотих польских, а всьо що було в палатї на двіста тисячів. Мариян не входив в ніякі торги, лише зложив на рахунок тої суми сто тисячів, які мав при собі, а решту зобовязав ся доплатити до трех місяців через свого повномочника. Тодї мало також наступити віддане маєтку в єго посїдане і управильнене гіпотеки.

В Варшаві бавив ще кілька тижднїв. Там мав часто наради з одним зі знатнїйших правників, ставав кілька разів перед нотарем, відвідував майстрів і маґазини, де мав ріжні замовленя і по полагодженю всїх інтересів виїхав до дому.

Не потребуємо говорити, як нетерпеливо єго там вижидали і як радо приймили. Мимохіть задрожав, коли наближав ся до Уршулї, а она витягнула до него руку. Обіймивши єї поцїлував єї в чоло. Однако вскорі переміг себе і спокійно оповідав о своїй подорожи, а околици яку бачив і о добрах, які купив, бо жаль єму було, аби така гарна річ дістала ся в руки чоловіка, що або не знавсь би на нїй, або не міг би єї удержати.

Панї Больковска і Шумейкова не могли налюбувати ся справунками, що Мариян поробив і дарами, якими їх обсипав. Особливо коли розложили слюбну сукню і всї прибори до неї, а Уршуля оперта на рамени Марияна, блїдша як звичайно, але спокійна дивила ся здалека — стиснула єго кріпко за руку і шепнула: за тиждень! Обі старушки обходили стіл довкола, приглядали ся кождій річи і не могли здержати ся, щоби не крикнути що хвилї: Ах, якеж то гарне, як їй в тім буде добре!

Вкінци шестого дня по своім приїздї до до дому, одержав Мариян лист з Варшави, що зробив на нїм дивне вражінє. Спершу затремтїв і поблїд, відтак якась радість роз'яснила єго очи і по якімсь часї, такий спокій розлив ся по єго лици, що всїм, хто на него дивив ся, здавало ся немов би він підріс і покраснїв. Однако не читав того листу нїкому, лише аж тодї велїв робити приготовлене до торжественного обходу їх вінчаня, післав просити сьвященика, аби прийшов до него вечером, для остаточного обговореня і назначеня дня і години вінчаня та приступивши до Уршулї і обіймивши єї голову обома руками, цїлував єї в чоло і шепнув їй кілька разів: за тиждень, за тиждень, моя дитинко!

Всїх дивувало то поведене Марияна, якась незвичайна рухливість в нїм, якась нагла охота до господарованя, котрої нїколи не мав і допитуванє о подробицї, які єго нїколи не обходили. Нарбут приглядав ся, покивуючи часом головою і покручував вуса, а Уршуля мовчала.

Так минув цїлий той день на ріжних розпорядженях і приказах, на нарадї з сьвящеником, на сердечній розмові з панею Больковскою і на жартах з Шумейковою. Вечером сів собі в кутику з Уршулею, держав єї руку в своїх долонях і з дивним жаром говорив о щастю, яке дає взаїмна любов, непохитна віра і та звязь, така близька, така сьвята, що замїняє дві добре дібрані особи в одну, зливає два житя в одно і на тїй дорозї, котрою вже ідуть разом, показує щораз нові обовязки й дає що раз нові, що раз сьвятїйші розкоші. По лици Уршулї котили ся сльози, такий зворушений був єго голос і така трогаюча бесїда. Вкінци годинник ударив девяту. Мариян нагле дрогнув, встав і заявляючи, що має ще богато до роботи нинї з причини одержаного листу, попращав всїх, але так якось незвичайно, з та-

стяганя податків. Хто може, нехай і сам випише собі подані повисше числа, або нехай зложать ся кількох господарів і спільно собі випишуть і докладно прочитають як сам закон так і приписи як его виконувати. Що то річ для податників дуже важна, побачимо із слідуючого.

В приписах до нового закона податкового пояснено н. пр. докладно, хто має платити податок особистий, отже хто єсть податником; чи податниками суть лиш поодинокі особи чи і спілки. (Всякі спілки, товариства і корпорациї повинні також постарати ся о сей закон). Дальше пояснено там, хто може бути звільнений від податку, що треба розуміти під доходом; як треба розкладати податок; як творить ся комисиї для зарoбкового податку і що та як мають ті комисиї робити; як має податник робити заяву, як відкликувати ся против виміру податку; як закладати катастер податку зарібкового, як вибирати комисиї податкові і оцінкові і т. д. Із сего вже видимо, як богато роботи, якої закрутанини, дасть новий закон податковий скоро увійде в житє, а то показує наглядно, як конче потреба податникам познакомити ся вже заздалегідь зі всіми постановами нового закона і приписів до него, щоби опісля не мати ні клопоту ні шкоди.

Новинки.

Львів дня 23-го червня 1897.

— **Іменованя.** Є. В. Цісар іменував радника в міністерстві торговлі дра Кар. Бенеша центральним інспектором почтовим. — П. Міністер скарбу іменував податкових поборців: Валер. Крамаржа, Гавр. Кириченьского, Доміи. Килярского, Йос. Ґрунера, Кар. Косиньского, Юл. Новицкого і Йос. Ґерберта, а дальше контрольорів головного уряду податкового Кар. Бурдевича і Ів. Гродецкого головними поборцями податковими для округа краєвої дирекциї скарбу у Львові. — Міністерство торговлі реактивувало бувшого асистента почтового Берн. Розенблята, а дирекция почт приділила его до служби при уряді почтовім у Львові. — Міністерство торговлі іменувало почтових асистентів: Зен. Пахольского і Ант. Ґеттера у Львові, Йос. Ціппера в Яслі, Меч. Моцибоєвского у Львові, Володим. Льва в Стрию, Ів. Куперта у Львові, Фел. Голиньского в Кракові, Кар. Міллього в Ярославі, Том. Телишевского у Львові, Ант. Міллього в Кракові, Мойс. Ґезанґа, Ром. Беляньского, Ів. Квятковского у Львові, Корн. Петровича в Снятині, Як. Шрайбера в Новім Санчи, Йос. Шелиґевича в Тарнові, Мих. Врублевского в Бродах, Йос. Галюха в Кракові, Алекс. Кисілевского в Тернополи, Мих. Курка в Подґуржу, Йос. Калика в Станиславові, Едм. Шторха в Вадовицях і Сам. Салітермана у Львові офіциялами почтовими, а Дирекция почт і телеграфів полишила всіх новоіменованих в їх дотеперішних місцях побуту.

— **На памятник для Івана Котляревского** в Полтаві зібрано доси 7.300 рублів. Той памятник стане недалеко від дому, що був колись власностию Котляревского на горбку, з котрого відслонює ся дуже чудовий вид на долину ріки Ворскли.

— **Усьміхнуло ся щастє** одному кельнерови в торговли винами Коллера в Кродах. В передпослідний день минулого тягненя австрийских державних льосів 14-го с. м., намавляв в Бродах один з аґентів, що продавали льоси, згаданого кельнера, аби він купив собі льос. Кельнер зразу не хотів, але остаточно, під условием, що половину ціни т. є. 1 зр., заплатить зараз, а другу половину на 1-го липня, купив льос. Кілька днів пізнійше був кельнер властителем 35.000 зр., бо на льос, що він купив, припала виграна. Щасливий кельнер дарував аґентови з вдячности свій малий домок в Бродах вартости 1.500 зр.

— **Огні.** В Залукві під Галичем погоріла одна селяньска загорода. В полумінии погибла чотиролїтна дитина.

— **Самоубийство.** В Майдані коло Росільної відобрав собі житє вистрілом з револьвера управитель тамошної копальні нафти Франц Коржеьовский. Причиною того самоубийства мав бути після донесень польских часописий страшний біль зубів — а в наслідок того велике роздразнене нервове.

— **Зьвірский син.** В Парижи викликала величезне обурене така пригода. Перед кількома днями в ночи вертали до дому улицею Сен-Мішель молодий робітник, социяліст, з своїм вітцем. Отець, як звичайно, коли зійшов ся з сином, пробовав пересьвідчити молодого загорілця, що не варта належати до социялістів. Розмова перейшла в суперечку і нараз син як дикий зьвір кинув ся на вітця з отвертим ножиком і пхнув его ним 84 разів, а вкінци в нелюдскій шалености відрізав єму голову. Відтак почав утікати; однако коли перехожі, побачивши страшний злочин, заступили єму дорогу, пхнув себе ножиком під серце і повалив ся неживий. Загальна опінія обурена тою пригодою, що доказує, як між социялістами ширить ся одичінє і притупленє всяких чувств людских.

— **Зливи.** З Сасова, в Золочівскім, пишуть: В суботу 19-го с. м. навістила місто Сасів довга злива. Около години 7 зачало раз-по-раз гриміти і блискати. Нараз роздав ся страшний гук і грім ударив у костел. Продерши ся через стелю, поруйнував великий престол. Намістні образи, сьвічники, сьвічки, обруси — всьо цілковито знищене. Шкоду оцінюють на кілька сот зр. З костела вилетів грім на двір бічною стїною. Огонь придушено сейчас. Щастє велике, що то діяло ся по богослуженю вечірнім; костельний тілько-що замкнув був двері костела. — З Галича телеграфують, що там підняла ся вода в Днїстрі о 2 метри і все ще прибуває, так що єсть небеспечність повени. — Після вістий, які надходять з Румунії, Болгариї, Сербії і Угорщини, нема надії, щоби небо випогодило ся так скоро. В тих краях тревали безнастанно такі дощі, що пільні плоди майже цілком знищені. Ріки повиливали так, як люди не памятають за трийцять послїдних лїт. Дунай творить місцями озера на дві милї широкі. Комуникация зелїзницями в Румунії застановлена на кількох шляхах а дороги розмокли ся так, що годі перебрати ся з села в місто.

— **Крадіж на зелізници.** Маґазинера Юлія Матаногу на зелізничім дворци в Станиславові засудив недавно трибунал станиславівского суду на пять літ вязниці. Про того несовістного маґазинера була у нас звістка в часі, як его увязнено. На стациї в Станиславові роками пропадали всякі річи із замкнених пакунків, а всякі доходженя не могли викрити виновника. Аж в грудни тамтого року робітники підглянули, як маґазинер Матанога підважив дошку паки, що йшла з Німеччини до Румунії і витягнув з неї кілька діточих забавок. По повідомленю урядників о тім факті заряджено ревізию

ким немов зворушеним, з таким здержуванем сльоз, котрі очевидячки рвали ся з его очий, що всї замітили, що стало ся щось незвичайного, але нїхто не сьмів его питати.

Нарбут, що цїлу ту ніч не спав, бо томив его якийсь дивний неспокій, виїхав о шестій годині рано, ще заки вибрав ся оглядати господарство, до двора і побачивши давного льокая пана Януша, що сидів чогось дуже засумований на ґанку, спитав его чи пан ще спить.

— Ого! — відповів слуга, махнувши рукою.

— Пан вже давно виїхав.

— Куди? — крикнув Нарбут всїдаючи з брички.

— Або я знаю? — відповів слуга здвигаючи раменами. — Цїлу ніч пан складав свої річи, порядкував папери в своїй шафі, щось писав, а як бричка і коні — він велїв ще з вечера приладити їх до дороги — були готові, закликав мене, велїв винести на бричку річи, дав мені пятьдесять рублїв в подарунку і велїв віддати вам ті папери, що лежать опечатані на его столику.

Нарбут війшов скоро до комнати Марияна, відіслав слугу і коли був сам, перехрестив ся, відмовив тихо коротку молитву і розпечатав грубу пачку паперів, що була заадресована до него. На верху був акт дарованя Рудки Мазовецкої з усїми приналежними до неї селами і з усїми движимостями, які були на тих добрах, Уршули Нарбутівній і Ігнатию Ленчицкому разом на вічні часи для них і для їх потомків, коли лише поберуть ся. Коли би не могли або не хотїли виповнити того его бажаня, від котрого зависить спокій его житя, тоді мають поділити ся після добровільної угоди цїлим маєтком і кожде з них має свою часть задержати для себе і для потомків на вічні часи. Відтак було повномочиє списане перед нотарем для Нарбута, щоби довершив остаточно купна Яворова, взяв з банку потрібні до того гроші, управильнив іпотеку і завів там лад, який видасть ся єму найлїпший. Дальше був лист до Нарбута. В тім листі в коротких але кріпких словах оправдує свое поведене, благає его в імя памяти вітця і приязни, аби не противив ся его воли; впевнює его, що Уршуля буде щаслива з тим, котрого для неї вибрав; поручає єму, аби в Яворові лишив всьо на місци як є, особливо аби заосмотрив тамошну службу після долученої записки і ужив часть доходу на внїшне опорядковане дому і огороду. При кінци листу, пращаючи Нарбута, паню Больковску і Шумейкову на кілька лїт, просить всїх, щоби зараз по довершенім вінчаню написали до него після долученої адреси до Риму, куди наміряє насамперед виїхати. В тім листі був також ключик з карточкою:— від мого столика, де всї мої папери. — На самім споді був лист до Уршулї, запечатаний і досить великий. Видко містив він то всьо, що така висока душа, в такій торжественній хвили, в такій великій і сьвятій постанові могла вилити на папір. Не будемо того листу наводити, бо хтож з читачів з серцем і головою не уложить его сам в своїй души?

На другий день був Мариян в Варшаві, але не бачив ся ні з паном Анзельмом ні з Гнатком. Полагодивши лиш у заграничних консулїв паспортові справи і взявши з собою кредитовий лист до ріжних місць Европи, відіслав до заїзду, де пан Анзельм і Гнатко ждали на его відповідь, свій віз і льокая, аби їм служив в дорозі до будучого місця їх замешканя. Тому самому слузі, щедро обдарованому, дав пачку паперів, в котрій була копія дарованя, лист до пана Анзельма і лист до Гнатка. Змісту тих листів також не подаємо. Наші хороші читачки, що без сумніву раді, що наш горбатий герой так рішив ся, нехай уложать его самі в своїй души. Ми додамо лише, що коли отець і син читали ті слова, прості але великі значінем такого учинку і такої сьвятої жертви і коли оба заносили ся від плачу, тоді той дивний чоловік сидів собі в кутї почтового воза, тихо, з лицем так спокійним, якого нїколи не мав, з серцем так правильно бючим, як нїколи в его грудях не ударяло і чуючи без сумніву свою вписшість лиш деколи усьміхав ся, коли его товариші подорожі, надїлені простим тїлом і широкими плечима, шептали між собою і згідно поглядали на его погане лицо і покривлене тїло.

Закінчене.

В році 1849, в послїдних днях мая, був я в Вислици. По скінченім іспиті в народній школї, пішли ми з тамошним парохом і опікуном школи оглянути велику, старинну церков, котрої образ принесла Матір Божа на долони і показала королеви Локтикови, коли він укривав ся в тамошних печерах і заснув утомлений гадками о своїй дивній судьбі. Король Локтик, побідивши своїх ворогів вволив волю своєї опікунки і заступниці в часах прогнаня і здвиг величавий храм з тесового каменя, вправдї трохи дивного вигляду, але великий і гарний. Я замітив з вдоволенєм, що сьвященик полюбив ті мури, раз з огляду на їх чудесний початок і память великого короля, що їх будував, а відтак, що сам вважав себе немов покровителем тої будови, що хилила ся до упадку і видавав на відновленє еї і сам своє майно побільшував складками призначену на ту цїль правительством суму.

Всьо, що мені оповідав, дуже мене займило, а марморна таблиця з тогочасним написом, котрого на жаль не пригадую собі вже, потверджувала той цікавий і поетичний переказ. Коли я почав випитувати о ріжні подробиці і особливо о котрим найбільше лежить на серци відновлене, сказав сьвященик:

— Маю тут в охрестности добродія, що підпирає мене найревнійше. З его ласки міг я минувшого року викінчити крівлю, що було найважнїйше і дати дві сильні півперечниці, котрі піддержали бік церкви, що сильно зари-

у Матаноги і викрито у него богато покраденої всячини: годинників, бранзолет, брош, ковтків, ланцушків і т. п. Дорогоцінности ті він заставляв або продавав. Сконстатовано також, що він надливав вино з бочок, обкроював сукна з сувоїв і т. п. За грубу свою несовістність дістав і грубу кару.

— **Конець голосного процесу.** Тамтого тиждня вів ся через кілька днів у Львові перед судом присяжних карний процес против двох львівских урядників зелїзниці: ревідента Бавдіша і асистента Фоґельфенґера, обжалованих о загадочне видане на фальшований квіт кавциї фірми Ґредля зі Сколього в сумі 6000 зр. Перша розправа в тій справі вела ся в цьвітни с. р. против самого Бавдіша, але коли переслухувано Фоґельфенґера за сьвідка, прокуратор поставив внесене увязнити его, яко підозріного о співучасть, і розправу тогдї урвано. Річ була така: В липни 1896 р. зявив ся в бюрі Бавдіша якийсь молодий чоловік, представив ся за Людвика Фаца, прокуриста фірми Ґредль, і предложивши квіт депозитовий зажадав видання кавциї 6000 зр. Бавдіш поміг ему сї гроші скоренько підняти. Коли-ж опісля викрило ся, що се було обманьство, прокураторня увязнила Бавдіша (а відтак й Фоґельфенґера, котрий мнимого Фаца представив Бавдішови) і обжалувала їх, що они тут підставили когось, аби гроші собі забрати. Зізнаня сьвідків при розправі промовляли в користь обжалованих, отже заступник прокураторії, не ждучи кінця розправи, відступив від обжалованя, а трибунал випустив обох на волю (Бавдіша по семимісячній вязници).

— **„Виміна дітий“ в Данії.** В скандинавских краях — як пише французкий журнал Revue des Revues — істнує установа, котра звертає на себе увагу всїх філянтропів. Підчас ферий шкільних мешканці сїл посилають свої діти до міст, а знов мешканці міст посилають свої на села, держава дозволяє безплатний перевіз дітий, а школи виправляють дітвору після бажаня родин. Діти їздять самі; кожде носить маршруту завішену на груди, а коли б яка дитина припадково заблукала ся, то нею займуть ся в найблизшій місцевости. При приході поїзду селяни і селянки дожидають малих пасажирів і беруть їх до дому, пестять і годують нераз лїпше як в місті, і дітвора вертає з ферий до міста все очевидячки здоровша. Знов же міщани, приймаючи діти з сїл, познакомляють їх зі всїм, що в містї гідне побачення і пізнаня, а по реставрациях устроюють ся для сїльскої дітвори навіть забавки з танцями. Місто Копенгаґа висилає щорічно по-над 10.000 дітий на села і тілько само приймає в гостину із сїл. За введенем сеї установи робить ся тепер пропаґанда у Франциї.

— **Померла** в Библї коло Станиславова Емилїя з Бучиньских Копкова, вдова по сьвященику, мати композитора о. Максима Копка, в 68-ім роцї житя.

Штука, наука і лїтература.

— **„Зорі“ ч. 11** з дня 13 червня містить: Продовжене оповіданя „Не судилось“; — стих „Пісня орача“ М. Школиченка; — продовжене комедиї „Нихмарило“ Бориса Грінченка; — „Переспіви Павла Граба“ (поема Едґара Пое „Крук“); — початок двох відчитів Мих. Грушевского „Поступова Польща“; — лист з України росийскої „Лїтература й жите“ М. Гримача; — біоґрафію Ореста Левицкого, хроніку і бібліоґрафію. — З ілюстраций містить то число: портрет Ореста Левицкого, вид школи в Дрогомишли і вид придорожного хреста в Тишківцях, городеньского повіта. — „Росийско-українского словаря“ розіслано з тим числом „Зорі“ лист 30-тий (стр. 247—254 від слова „Разноска“ до „Разъединять“).

Телеґрами.

Відень 23 червня. Вчера вечером приїхав тут король сиямский з сином. На двірци повитав его Є. Вел. Цїсар і поїхав опісля з гостем до палати. На улицях було уставлене войско а музика грала гимн сиямский. В палаті представив ся королеви міністер справ заграничних ґр. Ґолуховский.

Зец 23 червня. На зборах виборців заповів пос. Шікер дальшу обструкцию, доки аж не будуть знесені розпорядженя язикові.

Будапешт 23 червня. По довгих зливах настала погода і вигляди на жниво трохи поліпшили ся, але мимо того не буде доброго урожаю, бо на збіжу кинула ся руда.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Сколього і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48[9]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в неділї і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	—	8·45	9·10	6·55	9·30	—
Підволочиск	2·30	10·—	—	—	—	3·30	6·—
Підвол. з Підз.	2.15	9·43	—	—	—	3·04	5·35
Черновець	9·50	1·50	—	—	7·30	5·45	9·10
Тернополя	—	—	—	7·52	—	—	—
Белзця	—	—	—	8·25	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·35	—	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·05	1·51[2]	10·20
Брухович	—	—	—	—	—	8·15	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·49	—
Янова	—	—	—	7·50	1.15	—	—
Янова	—	—	—	8·—[3]	9·01[4]	—	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. [3]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [4]) Від 15 черкнядо 31 серпня лише в неділї і сьвята.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від **львівского**: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

сував ся від замаканя. То маючий чоловік, учений, а его історня незвичайно цікава. Велике у него серце, добродію, а до того смирність і спокій душі, що спонукують до почести. Жиє самітно, нїгде не буває, але кождого, хто до него приїздить, приймає з сердечною отвертостию і гостинностию. А відвідують его всї сусіди, а навіть люди з дальших сторін, хто зачує о его домі і особі. І варта добродію. Єсть що послухати, коли говорить чоловік, що тілько перетерпів, тілько передумав і тілько бачив на сьвітї. А есть також що бачити і в его домі, де хороші малюнки, гарна бібліотека і инші богаті збірки. До тогож і він знаменитий маляр. Не лише я так говорю, але й ті, що знають ся лїпше від мене. Коли з вас добродію любитель і знаток, то й самі скажете те що й я. Маю тут невеличкий его образок, що тимчасом випросив собі від него. То перший начерк великого малюнку, який менї обіцяв і котрий буде завішений при великім престолї, коли церков буде цїлком викінчена.

Начерк був в захристиї. Представляв сон короля Локтика і переказ о початку храму. Король спав в печері темній, нескладно викутій в камени, але глубокій. До него нахиляла ся пречудна стать Богородиці, в білій одежи, з темною синою перепаскою, що немов зсувала ся з неї і легко клала ся на облаках, на котрих опирали ся ноги. На витягненій руцї був храм, а в пречуднім і повнім любви лици пробивав ся немов лагідний приказ: Так вивдячиш ся менї на земли. Сьвітло здавалось бє з еї чола, з еї дївичого одягу і постепенно осьвічувало поважне лице короля, що мав замкнені очи, спав, а однако здавало ся, що чув еї слова.

Я глядів довго і ледве моїм очам міг повірити, що таке дїло штуки єсть у нас, висить в захристиї вислицкого храму і нїхто о нїм не знає. Майже зі зворушенем стиснув я руку старого сьвященика і сказав:

— Дякую вам сердечно, що ви менї то показали. Де мешкає той чоловік, що ви о нїм говорили, той маляр, що творить такі дїла? Я пішов би піхотою пізнати его, колиб не міг инакше.

— Я знав добре — відповів сьвященик, рад, що мене то так займило — що вас зацікавить і той образ і его творець. Але треба знати подрібности его житя, щоби оцїнити его так, як він на то заслугує. Менї добродію звістні они до найменшої дрібнички. Я був пятнайцять лїт сьвящеником в добрах его вітця і був сьвідком его житя і мук. Від чотирох лїт мешкаю тут. Мене дали тут на пароха, а хоч добре менї було і там, в тихім закутку і при менших доходах, то однако я приймив радо то місце, щоби бути близше чоловіка, котрого батька був я приятелем і котрого мав я вінчати з найгарнїйшою женщиною, яку лучалось менї бачити на земли.... Але що то? Ага, чуєте як дощ шумить на тім високім даху? Тепер вже дякувати Богу цїлком его не боїмо ся. Нехай собі ллє як з ведра, то не дістане ся вже до наших мурів і склепіня. Однако в таку зливу не будете могли дальше їхати. Отже коли ласка то приймїть у мене маленьку вечеру і нічліг, а оповім вам цїле жите того чоловіка, до котрого завтра поїдете і на котрого тоді поглянете цїлком иншим оком.

Я подякував з вдячностию честному парохови і приймив жертвовану собі гостину. Впрочім хочби й не надія почути о подіях, що мене цікавили, то я все таки не міг би був пустити ся в дальшу дорогу. Дощ лив такий, що ми ледве дібрали ся до приходства, положеного трохи подальше від церкви. Коли я переодїв ся і покріпив, війшов сьвященик, полагодивши свої домашні і господарскі справи, з цїлим прибором до чаю, що нїс перед ним его слуга, правдивий тип сьвященичого слуги, таку довгу мав сукману, так гладко на чолі причесане волосе, так неповоротно ходив та поволи услугував і так заєдно прів, обтирав ся і зітхав. (Конець буде)

За редакцію відповідає [illegible]

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.